

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/77/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513226175
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovič
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1513226175.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovič a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiany Pastierikovej, v právnej veci žalobcu: JUDr. Andrea Pállová, Podzámska 2959/18 A, 949 01 Nitra, správca úpadcu: Ferrumcut s.r.o. "v konkurze", Jarok 796, 951 48 Jarok, IČO: 43 892 728, proti žalovanému: FEROMEX, s.r.o., Belinského 2, 851 02 Bratislava, IČO: 31 598 544, zast. Mgr. Kamil Suchodolský, advokát, Riazanská 66A, 831 03 Bratislava, o zaplatenie 18.623,28 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 29Cb/269/2013-168 zo dňa 27. októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 29Cb/269/2013-168 zo dňa 27. októbra 2022 potvrdzuje.

II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) prvým výrokom zamietol žalobu a druhým výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 409 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 132 a § 167 ods. 2 až 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou podanou na súde dňa 5.8.2013 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 18.623,28 eur s príslušenstvom. Žaloba bola odôvodnená tým, že žalovanému boli na základe elektronických a telefonických objednávok dodané výpalky z plechu - Autogenzuschnitt s355j2+2, čo preukazujú dodacie listy č. DL 41/2013 z 18. marca 2013, č. ZO-161/13 z 22. marca 2013 a č. DL-55/2013 z 5. apríla 2013. Za vyrobený a dodaný tovar vystavil žalobca žalovanému faktúru č. FV-46/2013 na sumu 8.760,- eur, splatnú 1. apríla 2013 (k dodaciemu listu č. DL 41/2013), faktúru č. FV-54/2013 na sumu 1.080,- eur, splatnú 9. apríla 2013 (k dodaciemu listu č. ZO 161/2013), a faktúru č. FV-61/2013 na sumu 8.783,28 eur, splatnú 19. apríla 2013 (k dodaciemu listu č. DL 55/2013).

3. Po vykonaní dokazovania vydal súd dňa 5.10.2017 rozsudok č.k. 29Cb/269/2013-113, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením z 11. marca 2021 č.k. 4Cob/71/2019-154 uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Po vrátení veci na ďalšie konanie a po jej opätovnom posúdení v intenciách kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca v prejednávacom spore neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutkových tvrdení obsiahnutých v žalobe, resp. produkovaných v priebehu sporu. Uviedol, že v prejednávacom spore sa žalobca žalobou podanou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 18.623,28 eur titulom dodania tovaru, ktorý si mal žalovaný u neho objednať. Žalobca tak v žalobe v podstate tvrdil, že so žalovaným uzatvoril kúpne zmluvy, na základe akceptácie telefonických a elektronických objednávok žalovaného a objednaný tovar riadne dodal. Žalobca zároveň tvrdil, že žalovaný mu za riadne dodaný tovar nezaplatil kúpnu cenu. Keďže žalovaný tieto skutkové tvrdenia výslovne poprel (boli medzi stranami sporné), mal žalobca pre úspešnosť v spore dôkaznú povinnosť preukázať uzavretie kúpnych zmlúv, teda existenciu právneho vzťahu medzi ním a žalovaným a zároveň preukázať aj riadne dodanie objednaného tovaru (k tomu napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2010, sp. zn. 4Cdo/13/2009). Súd prvej inštancie bol toho názoru, že uvedená dôkazná povinnosť (dôkazné bremeno) zaťažuje žalobcu, keďže ten o sebe tvrdí, že je nositeľom žalovaného práva na zaplatenie kúpnej ceny od kupujúceho (žalovaného) a zároveň od žalovaného nemožno v konaní požadovať, aby preukázal, že si tovar neobjednal, resp. že mu tovar nebol dodaný. V prípade, ak by sa žalobcovi podarilo preukázať existenciu právneho vzťahu so žalovaným, bolo by preukázanie zaplatenia kúpnej ceny, resp. zánik tejto povinnosti z iných dôvodov na žalovanom (ak chcel byť v spore úspešný).

5. Súd dospel k záveru, že žalobcovi sa v konaní nepodarilo uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu o existencii právneho vzťahu so žalovaným a ani k tvrdeniu o riadnom dodaní tovaru, keďže po zhodnotení dôkazov (jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti), ktoré sú obsiahnuté v súdnom spise nemožno dospieť k záveru, že žalovaný si u žalobcu objednal tovar a že žalobca mu tento tovar aj skutočne dodal. Z objednávok č. 00822013, č. 00852013 a e-mailovej komunikácie, ktorými sa žalobca snažil preukázať objednanie fakturovaného tovaru nebolo možné zistiť, že si žalovaný u žalobcu tento tovar objednal. Z uvedených objednávok, ktoré predložil žalobca nevyplýva, aký tovar mal byť predmetom tejto objednávky a vzhľadom na to, že neobsahujú podpis žalovaného ani to, že by si ho objednal žalovaný. Žalovaný vo vzťahu k objednávkam uviedol vlastné skutkové tvrdenia a k nim doložil aj dôkazy, ktoré skutkové tvrdenia žalobcu spochybnili (objedávka č. 00822013, faktúra FV-49/2013, faktúra FV-47/2013). Žalobca na preukázanie objednávky č. OP-129/2013 (zákazka č. Z0160, k faktúre č. FV-61/2013, dodací list DL-55/2013) predložil e-mailovú komunikáciu medzi vedúcim výroby žalobcu - p. G. a zamestnancom žalovaného - p. Š., z ktorej však súd nemal za preukázané, že by súvisela s faktúrou č. FV-61/2013; žalobca tiež nevysvetlil zjavné rozpory v identifikácii objednávky v dodacom liste č. DL-55/2013, faktúre FV-61/2013 a predloženej e-mailovej komunikácii. V uvedenom dodacom liste sa uvádza celková váha zákazky 9.000 kg, pričom v e-mailovej komunikácii je uvedená váha 6.654 kg; vo faktúre č. FV-61/2013 a dodacom liste č. DL-55/2013 je uvedené množstvo 100 ks výpalkov, pričom v e-mailovej komunikácii je spomínaná reklamácia jedného z celkovo štyroch objednaných kusov výpalkov. Záverom vo vzťahu k objednaní tovaru súd uviedol, že pokiaľ žalobca žalobu skutkovo vymedzil tak, že tovar bol pre žalovaného vyrobený a dodaný na základe telefonických a elektronických objednávok, tieto skutočnosti neboli v konaní preukázané. Žalobca vo vzťahu k jednej faktúre (z troch) predložil súdu e-mailovú komunikáciu, z ktorej nebolo preukázané objednanie tovaru žalovaným vo fakturovanej výške. Ak žalobca tvrdil objednanie výpalkov telefonicky, k uvedenému tvrdeniu nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Súd sa tiež stotožnil s argumentáciou žalovaného v tom, že žalobca, pokiaľ tvrdil objednanie tovaru žalovaným, mohol súdu predložiť technické šablóny k jednotlivým objednávkam, keďže výpalky z plechu boli štandardne vyhotovované na mieru - podľa objednávok žalovaného (čo žalobca v konaní nerozporoval). Objednanie fakturovaného tovaru zo strany žalovaného, a teda existencia právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným tak preukázaná nebola.

6. Z dodacích listov predložených žalobcom nebolo možné identifikovať dátum, kedy malo dôjsť k dodaniu tovaru, pričom tieto boli opatrené nečitateľným podpisom preberajúceho. Navyše sa v spore nepodarilo identifikovať osoby, ktoré mali predmetné dodacie listy podpísať, a teda nebolo ani preukázané, že ich skutočne podpísala osoba oprávnená konať za (v mene) žalovaného. Zároveň žalobca v konaní nevysvetlil rozpor v listinných dôkazoch - dodacích listov č. DL-41/2013, DL-55/2013, keď originály týchto dodacích listov zaslaných žalovanému zo strany žalobcu spolu s faktúrami boli opatrené pečiatkou a podpisom žalobcu, avšak neboli opatrené žiadnym podpisom preberajúceho, pričom v rámci súdneho konania už žalobca dodacie listy predložil podpísané nečitateľným podpisom údajného preberajúceho. Ani dodanie fakturovaného tovaru žalovanému tak preukázané nebolo.

7. Súd prvej inštancie ustálil právny stav tak, že žalobca ani po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom nenavrhol vykonať také dôkazy, ktorými by svoje skutkové tvrdenia preukázal. K dôkazom, ktoré žalobca navrhol vykonať na pojednávaní uviedol, že ak by aj súd z uvedených dôkazov mal za preukázané, že žalovaný sporné faktúry zaevidoval v rámci účtovníctva, resp. že si z nich uplatnil u správcu dane nárok na odpočítanie DPH, bez ďalšieho by to (pre účely tohto konania) neosvedčovalo objednanie tovaru žalovaným a jeho riadne dodanie žalobcom, keďže samotné zaevidovanie faktúr do účtovníctva nepreukazuje objednanie tovaru žalovaným. Pokiaľ sa žalobca dožadoval aplikácie záverov rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konajúci súd bol toho názoru, že tieto nie sú pre účely tohto konania aplikovateľné z dôvodu, že predmetom uvedených konaní boli žaloby v správnom súdnictve, týkajúce sa nároku daňového subjektu na odpočet DPH a jeho dôkazného bremena na preukázanie splnenia zákonných podmienok na uplatnenie tohto nároku. Predmetom tohto konania nie je nárok žalovaného na odpočet DPH, pričom rozloženie dôkazného bremena je v prípade sporu o zaplatenie kúpnej ceny odlišné.

8. Súd mal v prípade navrhovaných dôkazov za to, že žalobca sa z dôvodu jeho dôkaznej núdze snaží presunúť svoje dôkazné bremeno na žalovaného, čo je v danom prípade neprípustné. Žalobca mal možnosť navrhnúť a predložiť dôkazy, ktorými by objednanie tovaru preukázal a ak tak neurobil, musí niesť v spore procesnú zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena.

9. Žalobcom navrhované znalecké dokazovanie súd prvej inštancie nevykonal, keďže žalobca predmet znaleckého skúmania bližšie nešpecifikoval. Súd v tomto smere dodal, že mu je z rozhodovacej činnosti známe, že pre riadne vykonanie znaleckého posudku znalcom z odboru písomoznalctvo, týkajúce sa totožnosti podpisov je žiaduce, aby mal znalec k dispozícii viacero porovnávacích podpisov od osoby, ktorá mala byť pisateľom sporného podpisu. Vzhľadom na to, že osoby, ktoré sa mali na sporné dodacie listy podpísať neboli doposiaľ stotožnené, a súd mal zároveň k dispozícii ku každému zo sporných podpisov len jeden porovnávaci podpis, navrhované znalecké dokazovanie nebolo ani objektívne možné uskutočniť. Z vyššie uvedeného potom uzavrel, že nakoľko sa žalobcovi v konaní nepodarilo preukázať existenciu právneho vzťahu so žalovaným a ani dodanie tovaru, za ktorý žalovanému vystavil faktúry, žalobu v celom rozsahu zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol za aplikácie ust. § 255 ods. 1 CSP, keďže žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovaný dosiahol v spore plný procesný úspech a má preto nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pre úplnosť uviedol, že pojem trovy konania, uvedený vo výroku II. rozsudku, v sebe zahŕňa aj trovy pôvodného odvolacieho konania.

11. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e) a h) CSP. Namietal, že súd nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď nevyzval v súlade s ust. § 189 CSP žalovaného na splnenie si edičnej povinnosti, a návrh žalobcu na doplnenie dokazovania bez náležitého právneho odôvodnenia zamietol, čím bezdôvodne poskytol žalovanému neprimeranú súdnu ochranu. Žalobcovi nie je zrejмый dôvod, pre ktorý mu konajúci súd dal na ťarchu nesplnenie si edičnej povinnosti žalovaného v pôvodnom konaní. Zdôraznil, že na nedostatočné zistenie skutkového stavu a nevykonanie ďalšieho dokazovania bol súd už upozornený odvolacím súdom, pričom toto pochybenie nebolo nijako odstránené ani po vrátení veci na ďalšie konanie súdu, čo má za následok závažnú vadu konania, v ktorej dôsledku je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom opätovne zrušiť (prípadne rozhodnutie zmeniť v prospech žalobcu).

12. Odmietol tvrdenie súdu uvedené v bode 25. napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého „žalobca údajne ani po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom nenavrhol vykonať také dôkazy, ktorými by svoje skutkové tvrdenia preukázal“. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 27.10.2022 navrhol vykonať dôkazy, na ktorých predloženie už bol aj v minulosti žalovaný vyzvaný súdom, keďže svoju edičnú povinnosť si žalovaný v tom čase nespĺnil. Z navrhovaných dôkazov by bolo s najväčšou pravdepodobnosťou možné zistiť totožnosť osoby, ktorej podpis sa nachádzal aj na predložených dodacích listoch, čo by založilo aj prípadnú možnosť znaleckého dokazovania pravosti podpisu a zároveň by predmetné dôkazy mohli preukázať aj iné skutočnosti dôležité pre posúdenie právneho nároku žalobcu, ako napr. zaužívanú obchodnú prax žalovaného. Pojednávanie konané dňa 27.10.2022 sa však javilo len ako formalita, nakoľko podľa názoru žalobcu o merite veci bolo rozhodnuté ešte pred otvorením pojednávania, v dôsledku čoho sa konajúci sudca už vôbec nezaoberal zásadnými skutkovými

tvrdeniami a návrhmi žalobcu. Žalobca nesúhlasil preto s názorom súdu, že sa nedôvodne snažil o prenos dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného, práve naopak, návrh žalobcu na doplnenie dokazovania treba vnímať ako legitímny, nakoľko žalobca žiadal o predloženie dôkazov, ktorými z objektívnych dôvodov nedisponuje.

13. Napriek tomu, že súd nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, žalobca považoval svoj nárok za plne dôvodný aj bez potreby ďalšieho dokazovania, nakoľko v konaní nebolo sporné, že žalovaný faktúry žalobcu vedie v účtovníctve a rovnako ich uviedol aj v kontrolnom výkaze v príslušnom zdaňovacom období. Nesprávne a nedôsledné vyhodnotenie tejto dôležitej skutočnosti malo podľa názoru žalobcu za následok nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. V súvislosti so zaradením došlej faktúry do kontrolného výkazu a právnym následkom tohto konania poukázal na znenie ust. § 11 ods. 3 a 4 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „ZoUK“), ktoré je možné analogicky primerane aplikovať aj na tento prípad.

14. Žalobca poukázal na to, že žalovaný do dnešného dňa nepredložil do konania jediný listinný dôkaz, ktorým by závažným spôsobom spochybnil žalobcom uplatnený nárok, ale jeho obrana spočíva len v účelovom tvrdení, že žiadny tovar od žalobcu nikdy neprevzal, ani si ho neobjednal. Svojím vedomým konaním (zaevidovaním faktúry v účtovníctve a v kontrolnom výkaze) a zároveň nekonaním (nevrátením faktúr žalobcovi), žalovaný podľa jeho názoru jednoznačne potvrdil oprávnenosť nároku žalobcu, ako aj vedomosť o riadnom dodaní predmetu objednávky. Zdôraznil, že súdy sú povinné pri rozhodovaní o predmete sporu rešpektovať a apelovať na dodržiavanie právnej zásady práva patria bdelym, a teda pokiaľ žalovaný nechcel vyvolať judikatúrou predpokladaný právny následok, bolo jeho povinnosťou vrátiť žalobcovi vystavené faktúry a nezaevidovať ich vo svojom účtovníctve a samozrejme neuplatniť ich ako daňový výdavok, ani si z nich neuplatniť nárok na vrátenie DPH.

15. V tejto súvislosti poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.04.2021 sp. zn. 3Cob/70/2020. Z uvedenej judikatúry považoval za zrejmé, že uvedenie doručenej faktúry v kontrolnom výkaze automaticky prezumuje vedomosť objednávateľa o dodaní tovaru a jeho množstve, a preto podľa názoru žalobcu aj s poukazom na znenie ust. § 11 ods. 4 ZoUK dôkazné bremeno preukázania opaku zaťažuje žalovaného, nie žalobcu. V tomto smere žalovaný nevyprodukoval jediný relevantný dôkaz, ktorým by vyvrátil vyššie uvedenú právnu domnienku. S poukazom na znenie ust. § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve mal za to, že by nebolo právne správne poskytovať na úkor žalobcu právnu ochranu nedobromyseľnému žalovanému, ktorý absolútne ignoruje daňové a účtovné právne predpisy.

16. V súlade s vyššie uvedeným žalobca považoval svoj nárok za plne oprávnený a dôvodný, a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 29Cb/269/2022-168 zo dňa 27.10.2022 zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

17. Žalovaný vo vyjadrení k odolaniu žalobcu uviedol, že vo vzťahu k údajnému nesplneniu si edičnej povinnosti na strane žalovaného, výzva súdu prvej inštancie na splnenie si edičnej povinnosti adresovaná žalovanému bola predmetom posúdenia Krajského súdu v Bratislave ako odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní žalovaného podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 05.10.2017, č.k. 29Cb/269/2013-113.

18. Poukázal na to, že odvolací súd v danom prípade výslovne uviedol, že dôkazné bremeno preukázania riadneho dodania fakturovaného tovaru a preukázania dôvodnosti žalovaného nároku je na žalobcovi. Žalovaný nemal v prejednávanej veci povinnosť preukázať neexistenciu skutočností, že neexistuje právny titul uplatneného nároku. Zastával názor, že bolo povinnosťou žalobcu, v prípade, ak by skutočne dodal žalovanému tovar v rozsahu a hodnote, ktorá mala byť fakturovaná a ktorého hodnotu si následne uplatnil ako nárok v tomto súdnom konaní, preukázať riadne dodanie tohto tovaru príslušnými technickými šablónami, objednávkami, dodacími listami potvrdzujúcimi prevzatie tovaru, prípadne inými dôkazmi preukazujúcimi dôvodnosť uplatneného nároku.

19. Žalovaný ďalej uviedol, že návrh žalobcu na doplnenie dokazovania, resp. požiadavka žalobcu na predloženie listín je neadekvátna a značným spôsobom presahuje rámec dokazovania v tomto

súdnom konaní. Zdôraznil, že žalobca v danom prípade požadoval predložiť v zásade kompletne účtovné podklady žalovaného za rok 2013 súvisiace s obehom tovaru, z ktorých bolo možné identifikovať všetkých dodávateľov a odberateľov žalovaného, všetky tovarové pohyby a pohyby financií a výšky finančných transakcií s tým súvisiacich. Uvedenú požiadavku žalobcu považoval za nedôvodnú, šikanóznou a nemohla nijakým spôsobom prispieť k spoľahlivému objasneniu skutkového stavu veci, avšak mohla byť spôsobilá negatívne zasiahnuť do know-how a obchodného tajomstva žalovaného jeho vyzradením, a vyzradiť reťazce obchodných vzťahov žalovaného, ako aj detaily jeho finančných a tovarových pohybov irelevantných pre toto konanie, pričom tieto údaje mohli byť zneužitú v obchodnej súťaži.

20. Žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že uvedený návrh na doplnenie dokazovania/požiadavka na predloženie listín zo strany žalobcu zaznela v čase, keď bol v značnej dôkaznej núdzi a uvedomoval si, že nedokáže uniesť svoje dôkazné bremeno, preto sa ho snažil podľa jeho názoru účelovo presunúť na žalovaného. Zdôraznil, že uvedená požiadavka zaznela potom, ako žalobca nebol schopný žiadnym uspokojivým spôsobom vysvetliť a preukázať sporné skutočnosti v konaní.

21. Žalovaný bol toho názoru, že rozpory v konaní, ako aj závažné zistenia nesúlady skutkových tvrdení a dôkazov predložených žalobcom v súdnom konaní s listinami zaslanými zo strany žalobcu žalovanému v období časovo predchádzajúcom súdnemu konaniu - rozdielne rozsahy objednávok, rozdielne hodnoty zákaziek, no predovšetkým absencia akýchkoľvek podpisov na origináloch dodacích listov, ktoré zaslal žalovanému, ktorá bola následne pre účely súdneho konania „zhojená“ predložením dodacích listov s identickým číslovaním, ako obsahovali dodacie listy zaslané žalovanému, avšak obsahujúce nečitateľné podpisy neznámej a neidentifikovateľnej osoby - nie je možné zhojiť tým, že žalobca bude žiadať prostredníctvom súdu predloženie kompletnej účtovnej evidencie žalovaného za kalendárny rok 2013 za účelom jej preskúmania a prípadného získania „dôkazu“, ktorý však samotný žalobca nevie nijako bližšie pomenovať a rovnako nevie vysvetliť, akým spôsobom by dokazovanie v tomto rozsahu malo objasniť uvedené zásadné rozpory a závažné zistenia.

Bol toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval v rámci nového prejednaní veci po rozhodnutí odvolacieho súdu správne, ak na splnení uvedenej evidenčnej povinnosti žalovaného netrval, resp. túto prehodnotil a návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania v tomto rozsahu posúdil ako nedôvodné.

22. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na doplnenie dokazovania vykonaním znaleckého posudku na posúdenie podpisov na dodacích listoch sa takisto v plnom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý tento návrh žalobcu na doplnenie dokazovania posúdil ako nedôvodný.

23. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, v zmysle ktorej z dôvodu, že žalovaný faktúry žalobcu zaevidoval v kontrolnom výkaze v príslušnom zdaňovacom období, mal žalovaný potvrdiť dodanie tovaru, ako aj dôvodnosť uplatneného nároku, odkázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o odvolaní žalovaného v bode 11.. Nad rámec odôvodnenia odvolacieho súdu uviedol, že v priebehu konania pred súdom objasnil, že v súvislosti so spornými faktúrami a ich zaúčtovaním a zaevidovaním v kontrolnom výkaze postupoval tak, že v rokoch 2014 až 2016 si každý rok zvýšil o predpísané percento daňový základ a za obdobie troch rokov znova celý záväzok dodanil. Aj na základe uvedenej skutočnosti je zrejme, že samotné zaevidovanie faktúr nie je samo osebe možné v žiadnom prípade považovať za ich uznanie, či preukázanie dôvodnosti nároku z nich vyplývajúceho a že žalovaný učinil relevantné úkony v súvislosti s opravou účtovnej evidencie v rozsahu neuznaných faktúr.

24. Vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu Prešov zo dňa 08.04.2021 sp. zn. 3Cob/70/2020, na ktorý odkázal žalobca v podanom odvolaní ako na relevantnú „judikatúru“ žalovaný uviedol, že predmetné rozhodnutie žalobca k podanému odvolaniu nedoložil, iba citoval v odôvodnení odvolania výňatky z tohto rozhodnutia, ktoré majú údajne potvrdzovať argumentáciu žalobcu. Aj zo samotnej citácie je však zrejme, že zo strany žalovaného malo byť v danom prípade žalobcovi vytýkané nesprávne vystavenie faktúr z dôvodu, že tieto neobsahovali zákonom predpísané náležitosti, a teda sa nejednalo o skutkové okolnosti, ktoré by bolo možné porovnávať so skutkovými okolnosťami v tomto konaní. Predmetný rozsudok, resp. jeho odôvodnenie považoval žalovaný za ojedinelý „exces“ z rozhodovacej praxe súdov, ktorý nemožno považovať za judikatúru, či dokonca ustálenú judikatúru.

25. K tvrdeniu žalobcu o možnosti analogicky primerane aplikovať na tento prípad ustanovenia § 11 ods. 3 a ods. 4 ZoUK, žalovaný poukázal na to, že upomínacie konanie predstavuje alternatívny druh

konania vo vzťahu ku konaniu o návrhu na vydanie platobného rozkazu podľa CSP. ZoUK je vo vzťahu špeciality k CSP, t.j. na konanie sa použijú ustanovenia CSP, ak ZoUK neustanoví inak, opačná aplikácia ustanovení ZoUK na konania podľa CSP je však vylúčená.

26. Záverom žalovaný uviedol, že sa plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením. Mal za to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, na tento správne zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia príslušných právnych predpisov a tento správne právne posúdil. Súd sa vyčerpávajúcym spôsobom vyjadril k všetkým argumentom a návrhom na vykonanie dokazovania prezentovaným zo strany žalobcu v priebehu tohto súdneho konania a svoje skutkové a právne závery uvedené v odôvodnení rozsudku vyčerpávajúcym spôsobom odôvodnil a vysvetlil. Odvolanie podané zo strany žalobcu preto považoval len za čisto účelové a obštrukčné konanie, ktoré má za jediný cieľ oddialenie právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd po vyhodnotení skutkovej a právnej stránky veci napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

27. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku, odvolania žalobcu, vyjadrenia žalovaného k odvolaniu, ako aj ostatným obsahom spisu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 29Cb/269/2013-168 zo dňa 27. októbra 2022 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

28. Podľa § 409 ods. 1 ObZ, kúpnu zmluvou sa predávajúci zaväzuje dodať kupujúcemu hnutelnú vec (tovar) určenú jednotlivo alebo čo do množstva a druhu a previesť na neho vlastnícke právo k tejto veci a kupujúci sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu.

29. Podľa § 132 ods. 1, 2 a 3 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. Žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

30. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

31. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

32. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Súd sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými argumentmi žalobcu, správne vyhodnotil vykonané dôkazy, ako aj nevykonanie žalobcom navrhovaných dôkazov a na správnosť dôvodov uvedených v rozsudku odvolací súd v celom rozsahu odkazuje.

Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci.

33. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 18.623,28,- eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, uplatnený z titulu kúpnej ceny dodaného tovaru, fakturovanej faktúrami č. 46/2013, č. 54/2013 a č. 61/2013. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 29Cb/269/2013-168 zo dňa 27. októbra 2022 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keď dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal dôvodnosť ním podanej žaloby. Žalobca s uvedeným

záverom nesúhlasil a v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. e) a h) CSP. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

34. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku. Odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.

35. V odvolaní žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a zároveň namietal, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že v konaní nebola preukázaná existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami ani dodanie tovaru žalovanému zo strany žalobcu, v dôsledku čoho žalobca neunesol dôkazné bremeno.

36. V sporovom konaní sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia, znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Procesná pasivita strany má za následok, že neunesie dôkazné bremeno.

37. Ako prvý odvolací dôvod žalovaný uviedol, že súd nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď nevyzval v súlade s ust. § 189 CSP žalovaného na splnenie si edičnej povinnosti a návrh žalobcu na doplnenie dokazovania bez náležitého právneho odôvodnenia zamietol, čím bezdôvodne poskytol žalovanému neprimeranú ochranu.

38. Odvolací súd vyhodnotil uvedenú argumentáciu žalobcu ako nedôvodnú a odkazuje v celom rozsahu na body 25., 26. a 27. napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, z akých dôvodov nevykonal žalobcom navrhované dôkazy a ustálil právny stav tak, že žalobca ani po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom nenavrhol vykonať také dôkazy, ktorými by svoje skutkové tvrdenia preukázal. Žalobca žiadal predložiť takmer kompletne účtovné podklady žalovaného za rok 2013, ktoré súvisia s obehom tovaru, pričom bližšie nešpecifikoval, ako by táto jeho požiadavka mohla prispieť k spoľahlivému objasneniu skutkového stavu tejto právnej veci. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ak by aj súd z uvedených dôkazov mal za preukázané, že žalovaný sporné faktúry zaevidoval v rámci účtovníctva, resp. že si z nich uplatnil u správcu dane nárok na odpočítanie DPH, bez ďalšieho by to (pre účely tohto konania) neosvedčovalo objednanie tovaru žalovaným a jeho riadne dodanie žalobcom, keďže samotné zaevidovanie faktúr do účtovníctva nepreukazuje objednanie tovaru žalovaným. Preto bol dôvodný postup súdu prvej inštancie, ktorý po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie netrval na splnení edičnej povinnosti zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie podrobne odôvodnil aj nevykonanie žalobcom navrhovaného znaleckého dokazovania s poukazom na skutočnosť, že žalobca predmet znaleckého skúmania bližšie nešpecifikoval.

39. Odvolací súd taktiež dáva za pravdu súdu prvej inštancie, že v prípade navrhovaných dôkazov sa žalobca z dôvodu jeho dôkaznej núdze snažil presunúť svoje dôkazné bremeno na žalovaného, čo je v danom prípade neprípustné.

Dôkazné bremeno na preukázanie riadneho dodania fakturovaného tovaru a preukázania dôvodnosti žalovaného nároku bolo na žalobcovi. Žalobca mal možnosť navrhnúť a predložiť dôkazy, ktorými by objednanie a dodanie tovaru žalovanému preukázal a ak tak neurobil, musí niesť v spore procesnú zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena.

40. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ako aj žalovaného, že žalobcovi sa predloženými dôkazmi v konaní nepodarilo uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu o existencii právneho vzťahu so žalovaným a ani k tvrdeniu o riadnom dodaní tovaru, keďže po zhodnotení dôkazov (jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti), ktoré sú obsiahnuté v súdnom spise nebolo možné dospieť k záveru, že žalovaný si u žalobcu objednal tovar a že žalobca mu tento tovar aj skutočne dodal. Svoje závery súd prvej inštancie podrobne odôvodnil v bodoch 21. až 24. napadnutého rozsudku.

41. Nad rámec posudzovanej veci odvolací súd uvádza, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Z toho vyplýva, že v spore nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného.

42. Z pravidla, že každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenia existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo čo sa nestalo, čo neexistuje). Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné (tento jav sa v rímskom práve označoval ako probatio diabolica). V týchto prípadoch hovoríme o presune dôkazného bremena na protistranu. V civilnej procesualistike sa pre túto skutočnosť používa termín negatívna dôkazná teória. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná.

Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že v posudzovanom prípade sa nejedná o prípad, kedy je nutné aplikovať negatívnu dôkaznú teóriu.

43. Odvolací súd posúdil ako nedôvodný aj ďalší odvolací dôvod, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti žalobca so zaradením došlej faktúry do kontrolného výkazu a právnym následkom tohto konania poukázal na znenie ust. § 11 ods. 3 a 4 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „ZoUK“), ktoré je podľa jeho názoru možné analogicky primerane aplikovať aj na tento prípad.

44. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah právnej normy nesprávne interpretoval alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

Odvolací súd k tvrdeniu žalobcu o možnosti analogicky primerane aplikovať na tento prípad ustanovenia § 11 ods. 3 a ods. 4 ZoUK, zhodne so žalovaným poukazuje na to, že upomínacie konanie predstavuje alternatívny druh konania vo vzťahu ku konaniu o návrhu na vydanie platobného rozkazu podľa CSP. ZoUK je vo vzťahu špeciality k CSP, t.j. na konanie sa použijú ustanovenia CSP, ak ZoUK neustanoví inak, opačná aplikácia ustanovení ZoUK na konania podľa CSP je však vylúčená.

45. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, na tento správne zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia príslušných právnych predpisov (citované v bodoch 16. až 18.), a tento správne právne posúdil. Svoje skutkové a právne závery uvedené v odôvodnení rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil a vysvetlil.

46. K rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.04.2021 sp. zn. 3Cob/70/2020, na ktorý poukázal žalobca v odvolaní, odvolací súd uvádza, že v tomto rozhodnutí zo strany žalovaného malo byť v danom

prípade vytýkané nesprávne vystavenie faktúr, ktoré neobsahovali zákonom predpísané náležitosti. Odvolaciu súdu nie je zrejmé, ako toto rozhodnutie súvisí a je aplikovateľné na danú právnu vec.

47. Odvolací súd záverom dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

48. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 29Cb/269/2013-168 zo dňa 27. októbra 2022 v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

49. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

50. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Keďže v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

51. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).